

κι οί άφροί της
όπως ήταν τό παράθυρο άνοιχτό
μ' έφτασαν ώς τό πρόσωπο.
Φρένιασε ή θάλασσα.
Δέν ήθελε, ή γινόταν έπιτέλους τό δικό της;

Δέν έκατάλαβα
ποτέ μου ώστόσο δέ θά τήν ξεχάσω
κείνη τή μέρα κάτω από τά σύννεφα
ν' άφρίζει μελανή
γκρίζα πρός τό μαύρο
νά μαινεται κυριολεκτικά
νά όρμάει στίς ρόδες του άυτοκινήτου
πού μ' έπαιρνε γιά πάντα μακριά της.



ΤΙ ΝΑ ΠΩ

Κι από τότε - τί νά πώ; Πώς νά τό πώ;
Πολλά καλοκαίρια δίχως ύφος καλοκαιρινό
πολλά θλιβερά φθινόπωρα
όπως όλα τά φθινόπωρα βεβαίως
άλλά τί νά πώ; τί νά πώ;

πολλοί φαρμακεροί χειμώνες
πολλή βροχή άκατάπαυτη
τί νά πώ όμως - πώς νά τό πώ;

καί πόσοι άκόμη φίλε μου
πού δέν ξανάρθεις από τότε - θέλω νά πώ-
καί πόσοι πόσοι πού δέν θά ξαναρθείς.

Από τότε λοιπόν κι ίσαμε τότε
τί νά πώ
πού ξεχάσες όριστικά τή γλώσσα πού σου άπηύθυνα
τί νά σου πώ και πώς
και πώς νά σου μιλήσω...

Σταύρος Βαβούρης